

0919 – 19. september

Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg. Jes 49: 16.

Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, sier Herren.

Han taler til sitt sorgfulle Sion, sitt folk på jorden. Med disse ordene vil han fullstendig overbevise sine ynkelige barn om at selv om han til og med ville, – noe han her uttrykkelig avviser –, så kan han likevel ikke glemme dem. For, sier han, i begge mine hender har jeg tegnet deg.

Hvor skulle jeg da gjøre av hendene mine, så jeg ikke så dem, om jeg skulle kunne glemme deg? Du står der jo, innskrevet! Og da som en påminnelse for meg, like for øynene mine!

Men det er ikke bare dette Herren vil si oss gjennom dette skriftordet. Her er noe ennå dypere. Herren har ikke bare tegnet oss i sine hender slik som en bærer sin ektefelles navn i en ring på hånden.

Gr. språket bruker et ord som betyr håndflaten. Og Herrens Ånd har allerede i Det gamle testamente, lenge før disse ordene ble uttalt, latt profetene forutse hvordan Kristi hender og føtter skulle gjennombores. I Davids tjueandre Salme sukker Messias: «De har gjennomboret mine hender og mine føtter».

Det er derfor gode grunner for det biskop Hersleb sier, at dette: Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, sikter til spikermerkene Kristus fikk etter naglene som ble slått gjennom hendene hans. Disse var Jesus også spesielt opptatt av å vise sine disipler mang en gang etter sin oppstandelse.

Og Hersleb fortsetter: «Naglegapene i Kristi hender er derfor en stadig påminnelse for ham om dem som var årsaken til at han lot seg gjennombore. Der har han tegnet oss, – ikke med blekk, men med sitt eget blod. Ikke bare utenpå, som med en penn, men tvertimot helt igjennom, med jernnagler eller spiker. For at han aldri skulle kunne glemme oss, noe han jo heller ikke selv vil. Og for at det også skulle kunne sies gjennom David: «Glemmer jeg deg, Jerusalem, så må jeg glemme min høyre hånd!»»

Slik vil også Herren, gjennom det ordet vi har for oss i dag, si oss: «Du behøver ikke frykte, du engstelige sjel, og være redd for at jeg skal glemme deg, så lenge jeg ikke glemmer min høyre hånd eller begge mine hender. For der er du innskrevet. Først måtte jeg jo da ha glemt begge hendene mine, om jeg skulle kunne glemme deg».

Ja, sannelig er det noe veldig stort Herren legger i disse ordene: Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg. Og så var det virkelig også stort at Kristus fór opp til himmelen med gjennomborede hender.

Men det som er det aller største, det sikreste, og det vi mest trenger, er at vi alle for evig er innskrevet, eller tegnet, i disse sårene. Og dermed har del i den forsoning som er fullbrakt i Jesus Kristus. For det at vi alle har del i dette, det er noe av det Skriften aller tydeligst har åpenbart.

Og ikke noe som helst, hvor fortvilt og ille det så ser ut for oss, kan hindre oss i å ha del i denne forsoningen.

Selv om vi er falt fra Herren, og dermed ikke lenger står skrevet i Livets bok, så står vi fremdeles innskrevet, eller «tegnet», i Kristi forsoningstegn; hans naglemerker.

For denne forsoningen er likevel skjedd for oss, og kan aldri utslettes. Den gjelder evig, og gir oss alltid frelsen så snart vi på ny får motta den.

Dette hadde den evangeliske sangeren sett, som skrev:

Gud være lov, jeg får min uro slippe,

Jeg ser jo jeg er skrevet inn i dine sår.

Før skal du glemme både deg og himlens Fader,

Før noen gang jeg der blir strøket ut.

Hvordan kan det være slik? Og hva om jeg så faller fra? Svar: Selv om mitt navn ikke finnes i Livets bok, vil jeg likevel alltid stå tegnet i Kristi sår, som én av hele menneskeslekten som denne forsoningen ble fullbrakt for, den som gjelder i evighet.

Dette er det urokkelige grunnlaget vi bygger på. Og derfor er det at alt kan bli oppgjort og tilgitt, og at jeg aldri kan bli glemt av Gud.

Det er dette det er om å gjøre å holde fast på, uansett hvor fortvilet alt ser ut. Slik skal vi ved makt trenge oss inn i himlenes rike ved ikke å se, og likevel tro!